

Arrest

nr. 213 735 van 11 december 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 24 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 juli 2018 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 2 augustus 2018 wordt voormelde beslissing ter kennis gebracht aan verzoekster. Verzoekster dient een afzonderlijk beroep in tegen deze

beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 223 898.

Op 24 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 2 augustus 2018.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S., S. O. geboortedatum: (...)1984 geboorteplaats: Kaduna nationaliteit: Nigeria wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, in zoverre het beroep werd ingesteld namens de minderjarige kinderen.

Verweerder stelt vast dat verzoekster het beroep instelt *“in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen”*.

Verzoekster kan niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger. Verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad.

De wettelijke vertegenwoordiging van ‘begeleide’ minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (de artikelen 389-420 van het B.W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het B.W.) (RvS 18 juni 2010, nr. 205.421). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686 AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. *In casu* treedt enkel de moeder op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger, waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze worden vertegenwoordigd.

Ter terechtzitting wordt meegedeeld dat verzoekster tegen de wil van de vader naar hier is gekomen omdat zijn familie de kinderen wil besnijden. Tevens werd om deze reden (nogmaals) een asielaanvraag ingediend. De verwerende partij repliceert dat dit reeds meermaals (tevergeefs) werd opgeworpen.

De Raad stelt dan ook vast dat ook hieruit minstens blijkt dat de vader niet heeft ingestemd met de komst van verzoekster met de kinderen naar België.

De exceptie van onontvankelijkheid dient te worden aangenomen voor zover het beroep door verzoekster wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste en enige middel - Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag voor Rechten van de Mens, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Principes

De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het verbod op foltering.

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in een land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de ^lichting 'n °m d® persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75, EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoekspllicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74. EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, §125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU) vreemdelingen naar het land van

bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, 6 78. EHRM 28 februari 2008. Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine. RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie - Rechten van het Kind:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

(...)"

In de toelichting bij het Handvest wordt expliciet erkend dat dit artikel is gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag. Bijgevolg moeten de EU en de lidstaten in uitvoering van Europese wetgeving, het belang van het kind in overweging te nemen.

Artikel 3 Verdrag inzake de Rechten van het Kind:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of Particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Het VN-comité voor de rechten van het kind verduidelijkte daarbij dat het belang van het kind in acht moet worden genomen bij alle beslissingen van de administratieve overheden in alle materies waaronder ook asiel en migratie.¹

Toepassing in onderhavig geval De reden van de beslissing-bevel om het grondgebied te verlaten-is de volgende:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel zeven, eerste lid, ten eerste van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel twee vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

De Belgische autoriteiten willen verzoekster terugsturen naar Nigeria terwijl verzoekster en haar kinderen daar het risico lopen terecht te komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM.

Het betreft een standaardmotivatie van de verwerende partij zonder enige personalisatie of concrete motivering met betrekking tot de situatie van verzoekster. Dit gaat uiteraard niet op.

Vrouwenbesnijdenis vormt een schending van meerdere mensenrechten van vrouwen en meisjes, zo ook van het recht om niet onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.²

"FGM is recognized internationally as a violation of the human rights of girls and women. It reflects deep-rooted inequality between the sexes, and constitutes an extreme form of discrimination against women. It is nearly always carried out on minors and is a violation of the rights of children. The practice also violates a person's rights to health, security and physical integrity, the right to be free from torture and cruel, inhuman or degrading treatment, and the right to life when the procedure results in death. (World Health Organisation, februari 20173)

Verzoekster vreest dat bij een terugkeer naar Nigeria haar dochters besneden zullen worden en dit onder druk van haar schoonfamilie. Het feit dat verzoekster behoort tot de Yoruba etnie, bijna haar ganse leven in Lagos gewoond heeft en dat haar man afkomstig is uit Lagos doet dit risico op besnijdenis enkel maar toenemen.

Deze vrees van verzoekster wordt ondersteund door de informatie die terug te vinden is in verschillende rapporten:

Meerdere rapporten geven dezelfde cijfers weer namelijk dat besnijdenis het vaakst voorkomt in de zuid-westelijke staten waaronder Lagos en bij de Yoruba etnie (zie ook bijlage 3: kaart uit "Country profile: FGM in Nigeria", 28 Too Many - FGM let's end it, oktober 2016, p.234).

Nigeria. Demographic and Health Survey 2013 - juni 2014:

"Female genital cutting (FGC), also known as female circumcision or female genital mutilation, is practiced in many societies in Nigeria and is present throughout the country. In many cultures, FGC is a recognised and accepted practice that is considered important for the socialisation of women, curbing their sexual appetites and preparing them for marriage. This practice is considered part of a ritual initiation into womanhood that includes a period of seclusion and education about the rights and duties of a wife." (p.345) "Female circumcision is most prevalent among Yoruba women (55 percent), followed by Igbo women (45 percent) (Figure 18.1). Thirty-two percent of urban women are circumcised, as compared with 19 percent of rural women. There are also urban-rural differences in the proportion of women who had cutting with flesh removed (65 percent and 60 percent, respectively). More women in the southern zones than the northern zones are circumcised. Osun has the highest prevalence of circumcised women (77 percent), followed by Ebonyi (74 percent) and Ekiti (72 percent); Katsina has the lowest prevalence (0.1 percent). The practice of sewing the genital area closed after cutting is most prevalent in Nasarawa (22 percent), Kaduna (21 percent), and Bayelsa (20 percent)." (p.348)

Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - januari 2012 (p.121):

24.51 The same FMoH 2008 NDHS noted that 30 per cent of females in the country had been . . . subjected to FGM. While practiced in all parts of the country, FGM was most prevalent in the southern region among the Yoruba and Igbo. Infibulation, the most severe form of FGM, was infrequently practiced in northern states but common in the south. The age at which women and girls were subjected to the practice varied from the first week of life until after a woman delivered her first child; however, most women were subjected to FGM before their first birthday. i9j(chapteM8) Country profile: FGM in Nigeria, 28 Too Many - FGM let's end it. oktober 2016 6:

"Social and physical mobility have blurred the lines between ethnic groups and the parts of the country they now occupy. Broadly speaking, the Hausa-Fulani (who constitute 30% of the population) are located in North East and North West Zones, the Yoruba (21%) in South West, North Central and Central Zones, and the Igbo (18%) in South South and South East Zones. FGM prevalence among Yoruba women aged 15 to 49 is 54.5%, among Igbo it is 45.2%, and among Hausa-Fulani combined it is approximately 16.3%. FGM is virtually unknown among Igala (0.5%) and Tiv women (0.3%) (DHS, 2013, p.349)" (p.24)

UNICEF website Nigeria7:

"Despite legislation and policies prohibiting female genital mutilation, or cutting (FGM/C) 27 per cent of females in Nigeria have been subjected to this practice, while in a number of southern states FGM/C has been carried out on over 70 per cent of females"

Met betrekking tot verzoeksters afkomst worden de cijfers telkens opnieuw bevestigd, zo ook in 2017:

"In all survey years, a consistent differential by urban and rural residence is observed, with a larger proportion of urban than rural women circumcised. This reveals that FGM/C is more common among better educated women in each survey year, which seems counter-intuitive but reflects the fact that the Yoruba and Igbo, who traditionally reside in the Southwest and Southeast, are more urbanised and thus include more educated women in their populations than residing in the Northern regions.

The dominance of FGM/C in the Southwest, South, and Southeast, the most educated regions in the country, continues to fuel the notion that cultural and customary beliefs in support of FGM/C remain strong and that education has been unable to reduce its prevalence. An overwhelming majority (82%) of circumcised women were cut before their fifth birthday, while about 10 percent were cut between the ages of five and 14 (NPC and ICF Macro 2014)."

Uit bovenstaande cijfers blijkt dat de vrees van verzoekster gezien haar afkomst en deze van de familie van haar echtgenoot volledig terecht is. Dat, gelet op verzoeksters afkomst en etnie, de kans dat verzoeksters dochters besneden zullen worden bij terugkeer dus hoger ligt dan 1 op 2. Zodoende kan enkel besloten worden dat de dochters van verzoekster een reëel risico lopen deze praktijk te moeten ondergaan.

Tevens blijkt dat de besnijdenis in Nigeria een diepgewortelde praktijk is die nog steeds uitgeoefend wordt ondanks een wettelijk verbod in bepaalde staten:

"Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation". UNHCR. mei 2009:

"20. Available data shows that although measures have been taken by a number of States to eliminate the practice, it nevertheless continues in many areas. Across the world, very few perpetrators are brought to justice. This is partly explained by the fact that FGM is deeply rooted in socio-cultural norms,

and is often upheld by traditional and religious leaders, circumcisers, and elders, wielding power and authority at local level, and all operating relatively independently on matters of tradition and culture. For various reasons, State authorities may be unwilling or unable to interfere with such traditional customs and practices that are so deeply entrenched and widely followed. Thus, while FGM may have been legally designated as a crime, in practice it is not treated as such, with the result that there is little or no law enforcement to stop it.

21. A formal prohibition of FGM by law is thus not sufficient to conclude that State protection is available. Refugee status can, and should be granted where the State has failed to impose criminal sanctions, or bring charges against perpetrators. UNHCR has underlined in its Guidelines on Gender-Related Persecution that: "Even though a particular State may have prohibited a persecutory practice [FGM], that State may nevertheless continue to condone or tolerate the practice, or may not be able to stop it effectively. In such cases, the practice would still amount to persecution." For protection to be considered available, States must display active and genuine efforts to eliminate FGM, including appropriate prevention activities as well as systematic and actual (not merely threatened) prosecutions and punishment for FGM-related crimes. Factors indicating an absence of protection include a lack of effective legislative protection, lack of universal State control, and pervasive influence of customary practices." (p. 11)

Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - januari 2012:

"FGM is a criminal offence in a number of Nigerian states, but no cases of legal prosecution of people who have subjected girls or women to FGM have been recorded." (p.121)

p.122:

"The federal government publicly opposed FGM but took no legal action to curb the practice. Because of the considerable impediments that anti-FGM groups faced at the federal level, most refocused their energies on combating the practice at the state and local levels. Twelve states banned FGM. However, once a state legislature criminalized FGM, NGOs found that they had to convince the local government authorities that state laws were applicable in their districts. The Ministry of Health, women's groups, and many NGOs sponsored public awareness projects to educate communities about the health hazards of FGM; however, underfunding and logistical obstacles limited their contact with health care workers.

Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - juni 2013: (p.167):

23.74 The Say No Unite To End Violence Against Women Campaign stated in a report of 12 July 2012, 'Ban FGM in Nigeria':

'Currently, there is no federal law on Female Genital Mutilation in Nigeria, and advocates against the practice presently rely on Section 34(1) (a) of the 1999 Constitution, which states that "no person shall be subjected to torture or inhuman or degrading treatment." Despite the fact that Nigeria was one of the five countries that sponsored a resolution at the forty-sixth World Health Assembly calling for the eradication of Female Genital Mutilation (FGM) in all nations, the practice is still very rampant in the country. Though some states of the federation, including Lagos, Osun, Ondo, Ogun, Ekiti, Bayelsa, Edo, Cross-River and Rivers have enacted FGM laws, implementation of these laws has been a huge challenge, Just this past January a 15 year old girl died from post-circumcision hemorrhage in Bayelsa state and her 17 year old sister ran away to not face the same fate.' [174]

Immigration and Refugee Board of Canada. Nigeria: Whether parents can refuse female genital mutilation for their daughters; protection available to the child. 21 November 2012:

1. Attitudes Toward Female Genital Mutilation In correspondence sent to the Research Directorate, a project coordinator for Women's Rights Watch Nigeria, a women lawyers' organization that advocates for women's rights and gender equity in Nigeria (Global Fund for Women n.d.), considers that, while, "with increasing enlightenment, attitudes are changing" toward female genital mutilation (FGM), attitudes in rural Nigeria remain unchanged (Women's Rights Watch Nigeria 7 Nov. 2012). Sources indicate that advocates of FGM present it as a cultural practice that discourages "sexual promiscuity" (CWSI 5 Nov. 2012; Women's Rights Watch Nigeria 19 July 2004) and promotes "chastity in women" (ibid.). In correspondence with the Research Directorate, a representative of the Centre for Women Studies and Intervention (CWSI), an NGO that does research on gender issues and advocates for the elimination of traditional harmful practices (CWSI n.d.), also indicated that parents subject their daughters to FGM based on the social belief that "a young woman who refuses to [undergo FGM] will have difficult labour or will be unfaithful to her husband or is not considered a 'womarr'" (5 Nov. 2012). The Womens Rights Watch Nigeria project coordinator corroborated the above information, saying that it is a cultural belief that FGM "prohibits waywardness in women, therefore men will refuse to marry a woman that is not circumcised" (7 Nov. 2012). The CWSI representative stressed that, even though parents can refuse FGM from being performed to their daughters, "[nobody] wants to be the exception" (5 Nov. 2012). In correspondence with the Research Directorate, Uju Peace Okeke, a lawyer and sexual-and-reproductive-rights advocate in Nigeria (26 Oct. 2012), indicated that parents can refuse FGM "sometimes at huge costs" (7 Nov. 2012). Daily Trust, an Abuja-based newspaper, cites the former

executive director of the Women Empowerment and Reproductive Health Centre (WERHC), an NGO that seeks to advance the rights of women (Daily Trust 6 Dec. 2011), as indicating that m[i]t is the pride of every parent to ensure that their daughter goes through it, and any daughter that refuses to cooperate is held down usually by hefty men while [FGM is performed]" (ibid. 14 Feb. 2012). He also indicated that FGM is performed "in nearly all states of Nigeria" and its prevalence is estimated at 36 to 60 percent (ibid.). The 2008 Demographic and Health Survey, which was carried out by the National Population Commission of Nigeria, indicates that 30 percent of women are circumcised (Nigeria 2009, 13).

State protection - effectiveness:

A 2010 report on Nigeria by the UN Committee on the Rights of the Child noted the lack of updated information on the measures taken by Nigeria to prevent and eliminate harmful traditional practices (UN 21 June 2010, para. 65). Further, the US Country Reports 2011 points out that the work of NGOs, women's groups and the Ministry of Health to educate the population on the hazards of FGM remains underfunded and faces logistical obstacles (US 24 May 2012, 45).

According to Okeke, even though parents can lodge complaints at the police station in states where FGM is prohibited, "many people will not exercise this option as [FGM] is considered a family issue" (7 Nov. 2012). The CWSI representative indicated that people's attitude toward FGM being practiced is "it's not my business* and so no one is reported" (12 Nov. 2012). The CWSI representative added that "the law does not go into communities where [FGM is practiced] to monitor and punish offenders" (12 Nov. 2012). Okeke indicated that "[m]ost likely, police will also consider it a family affair and refuse to interfere" (Okeke 7 Nov. 2012). She further pointed out that "people hardly go to court for many reasons: Nigerians are generally non-litigious, many people are afraid of the aftermath of litigation (may breed bad name, etc.), people avoid stigma, the penalty is not severe, amongst other reasons" (ibid.). The Women's Rights Watch Nigeria project coordinator indicated that she is not aware of this offence having been prosecuted (7 Nov. 2012). She also indicated that laws that ban FGM are not used because it is a "cultural belief and widely accepted by people" (Women's Rights Watch Nigeria 7 Nov. 2012). She further indicated that other states have not criminalized this practice for the same reasons (ibid.). The CWSI representative expressed the view that, when the majority of the members in state legislative bodies favour patriarchy, laws that address issues such as FGM will not be enacted, since for them "it is not an issue" (12 Nov. 2012).

Ook in januari 2018 blijkt de praktijk nog steeds moeilijk uit te bannen:

"Though it appears Africa is winning the war over diseases that are posing great threats to the survival, development, protection and participation of the child, as obtainable in other climes, female genital mutilation and cutting (FGM/C) still poses a huge challenge.

Recent happenings in the country show that the African child, especially the girl-child, is still subjected to some out-dated practices and traditions that threaten their right to development, protection and ultimately survival.

This is an unbridled contravention of the international Child Rights Act adopted by Nigeria in 2003 to domesticate the convention on the Rights of the child. Despite the fact that some states have passed it into law, it is still a daunting task fighting FGM/C in the Southwest."¹⁰

Ook het VN-comité voor de rechten van het kind stelde in januari 2018 dat het terugzenden van een kind naar een land waar zij risico loopt besneden te worden, een schending van het Kinderrechterverdrag uitmaakt. Hoewel de zaak een terugkeer naar Somalië betref, blijkt de redenering omwille van bovenstaande informatie naar analogie van toepassing op een terugkeer naar Nigeria.

"Although prohibited by law throughout Somalia, the practice of female genital mutilation is still prevalent as the legislation is not enforced."

"11.6 The Committee notes that, although the prevalence of female genital mutilation appears to have declined in the Puntland State of Somalia according to reports submitted by the parties,²⁰ as a result inter alia of the 2014 law banning female genital mutilation in the region, the 2013 fatwa against all forms of female genital mutilation, and 2014 Policy against female genital mutilation,²¹ its practice is still deeply engrained in its society."

"However, the Committee observes that:

a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network; b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event, the Committee

considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;

c) The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child. 11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention."

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in 2016, m.b.t. Guinee:

"40. La Cour observe, en premier lieu, que les rapports internationaux relatifs à la situation en Guinée dénoncent le traitement réservé aux femmes (voir paragraphes 19-21). Il ressort également de ces rapports que les autorités guinéennes ne sont pas en mesure d'assurer la protection des femmes dans la situation de la requérante."¹¹

In de desbetreffende zaak werd besloten tot een schending van artikel 3 EVRM indien de verzoekster naar Guinee diende terug te keren.

Ook in Nigeria is de praktijk nog steeds zeer aanwezig, ondanks een wettelijk verbod. De praktijk is verankerd in de maatschappij en er is nog een heel lange weg te gaan voordat deze praktijk volledig verdwenen is. Dat de praktijk verboden is, is bovendien amper bekend, zo blijkt uit het feit dat in januari 2018 een man nog diensten voor besnijdenissen via Facebook aanbood en hier niet eens voor vervolgd werd.¹²

Bovendien zou een terugkeer naar Nigeria betekenen dat verzoekster ondergedoken moet leven, zoals blijkt uit een vergelijkbare zaak:

"In the last issue of WAN, we drew attention to the case of Afusat Saliu, a Nigerian mother of two whose application for protection had been denied, and who had recently been returned to Nigeria, where she fears her daughters will be cut. While Afusat and her daughters are currently beina sheltered in a secret location in Lagos, many other women have similarly had their protection claims rejected, and face return to unsafe countries."¹³ (eigen onderlijning)

•Bovenstaande informatie toont duidelijk aan dat een wettelijk verbod niet volstaat om de praktijk van besnijdenis uit te bannen en dat de praktijk van besnijdenis zelfs in 2018 dus nog veelvoorkomend is. Er kan onmogelijk gesteld worden dat verzoeksters kinderen omwille van het wettelijk verbod geen enkel gevaar meer lopen.

Verzoekster toont met de aangehaalde en bijgebrachte rapporten en artikels aan dat de situatie in Nigeria m.b.t. besnijdenis van vrouwen en meisjes nog niet verbeterd is. Bovendien toont verzoekster aan dat haar dochters, omwille van verzoeksters afkomst en etnie, deel uitmaken van de categorie van personen die het meest geïsoleerd worden door de praktijk. Iemand blootstellen aan de mogelijkheid een praktijk die het folterverbod schendt te ondergaan, volstaat om dat folterverbod te schenden. Dat niet ontkend kan worden dat in casu het terugsturen van verzoekster en haar kinderen hen blootstelt aan de mogelijkheid dat zij een praktijk zullen dienen te ondergaan die het folterverbod schendt. Zodoende dient besloten te worden dat een verwijdering van verzoekster, samen met haar dochters (en haar andere kinderen) een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.¹⁴

Tenslotte dient nog benadrukt te worden dat de Belgische autoriteiten bij iedere handeling/beslissing de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen.

De Belgische autoriteiten hebben hier dus wel de plicht om het belang van de dochters van verzoekster in overweging te nemen en aldus te onderzoeken in welke mate zij het risico lopen op handelingen in strijd met artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Nigeria.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de autoriteiten zo'n onderzoek naar dit risico gevoerd hebben. Dat op geen enkele manier het belang van het kind in overweging werd genomen.

De motiveringsverplichting vereist tevens dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

In casu moeten we besluiten dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd op basis van alle relevante elementen naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Er werd helemaal geen onderzoek gevoerd naar het risico dat verzoekster en haar kinderen lopen bij een terugkeer naar Nigeria.

Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat ze hiermee helemaal niet aan hun plicht voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de motiveringsverplichting geschonden.

Dat bovendien de twee dochters van verzoekster een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming hebben ingediend op datum van 23 augustus 2018. Dat verzoeksters dochters het land niet kunnen verlaten zolang over deze aanvraag geen definitieve beslissing is geveld. Dat verzoekster bovendien haar twee minderjarige kinderen dient bij te staan en zodoende zelf België niet kan verlaten zolang het verzoek tot internationale bescherming van haar dochters hangende is.

Dat ten slotte verzoekster en haar kinderen niet in het bezit zijn van een paspoort waarmee zij naar Nigeria kunnen terugkeren.

Dat verzoekster voor haarzelf geen paspoort kan aanvragen bij de ambassade van Nigeria te Brussel, indien zij geen kennis heeft van haar paspoortnummer. Dit paspoortnummer kan enkel in Nigeria zelf worden aangevraagd. Verzoekster kan echter geen beroep doen op familieleden in Nigeria die het paspoortnummer van verzoekster kunnen gaan opvragen.

Zelfs indien verzoekster erin zou slagen een paspoort te verkrijgen van de Nigeriaanse ambassade te Brussel, moeten ook haar kinderen over de nodige documenten kunnen beschikken. Verzoekster kan namelijk haar vier minderjarige kinderen niet achterlaten in België. Dit zou een schending van artikel 8 EVRM betekenen.

' Opdat kinderen onder 16 jaar een paspoort van de Nigeriaanse ambassade te Brussel kunnen verkrijgen, dient bij de aanvraag een brief met toestemming van de vader gevoegd te worden:15

Nigerian Passport

Passport Application Fee

Booklet Age 0 -17 Age 17 - 59 Age 60+

32 Pages \$ 65 \$ 94 \$ 65

64 Pages \$125 \$125\$125

REQUIRMENTS FOR E-PASSPORT APPLICATION

The following are the general requirements for E-Passport application:

1. Applicants should complete Application Form online on www.immigration.gov.ng. Click here
2. Applicants should attach Guarantor's Form which is generated online, printed and filled with pen. A Guarantor must attach photocopy of data page of his/her Standard Nigeria Passport, Nigeria driver's license or Nigeria National ID plus one colour passport photograph;
3. Applicants should Pay online official passport fee as applicable in the Table shown in the left column.
4. Applicants should print-out and submit to the Embassy, duly completed application form, acknowledgement slip and Payment Confirmation slip.
5. For minors (children under 16 years of age), Guarantor's form is not required. However, the Father's letter of consent as well as photocopy of the data page of his passport should be attached.
6. Photocopy of data page of previous Nigerian Passport should be attached and main passport presented for citing.
7. Applicants of lost passports shall provide data-page of the lost passport as well as Police Report declaring the loss.
8. All completed online application forms should in addition to the above-listed items, be accompanied with 2 (two) recent coloured passport photographs and copy of applicant's Birth certificate/Sworn declaration of age and submitted to the Embassy for processing.
9. Applicants who meet the above requirements shall be invited by appointment for enrolment and image capturing.
10. Date of passport collection shall be communicated to the applicant after capturing.
11. Applicants for Re-Issue of E-Passport are to fill the same application form as a fresh applicant.

Signed: Consular & Immigration Department

Gelet op het feit dat de vader van de kinderen geen toestemming heeft gegeven om het land te verlaten, en dat er sinds jaren geen contact meer is tussen verzoekster en de vader van haar kinderen, is het onmogelijk om de nodige brief met toestemming te verkrijgen.

Verzoekster en haar kinderen zijn met andere woorden in de onmogelijkheid om een paspoort te bekomen bij de Nigeriaanse ambassade te Brussel. Dit is een bijkomende buitengewone omstandigheid die verhindert dat verzoekster naar Nigeria kan terugkeren om in haar land van herkomst haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het kunnen terugkeren naar het land van herkomst is namelijk fundamenteel om zich naar de Belgische consulaire post aldaar te kunnen begeven.16

Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat de Belgische autoriteiten hiermee helemaal niet aan hun plicht voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de motiveringsverplichting geschonden."

4.2 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt verder vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig paspoort en/of geldig visum. Verzoekster verwijst naar deze motieven, doch blijkt niet dat zij betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster deze motivering niet weerlegt of betwist. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster maakt ook niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Na een uitvoerige theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, voert verzoekster aan dat haar dochters het risico op besnijdenis lopen. Zij zet uiteen dat zij vreest dat dit zal gebeuren onder druk van haar schoonfamilie en dat het feit dat zij behoort tot de Yoruba etnie, bijna haar ganse leven in Lagos heeft gewoond en dat haar afkomst en etnie, en de afkomst van de familie van haar echtgenoot, dit risico enkel maar doet toenemen.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekster op 24 mei 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Voornoemde aanvraag werd op 24 juli 2018 onontvankelijk verklaard, zijnde op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd afgeleverd. Eveneens werden deze beslissingen op dezelfde dag ter kennis gebracht. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoekster buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk.

Uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 juli 2018 blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent het door verzoekster opgeworpen risico op besnijdenis heeft gemotiveerd. De Raad leest onder meer in voormelde beslissing:

“Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria omwille van het risico dat haar dochters lopen op besnijdenis. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat haar dochters een risico lopen op besnijdenis bij een terugkeer naar Nigeria volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij en haar dochters reeds tijdens hun respectievelijke asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

Verzoekster citeert uit publicaties en verslagen en zij zet uiteen dat, ondanks een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis in Nigeria, deze praktijk in 2018 nog steeds zeer vaak voorkomt en nog een lange weg af te leggen is voordat deze praktijk volledig verdwenen is.

De Raad wijst er vooreerst op dat het hoofdmotief van het bestreden bevel erin bestaat dat zij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. De Raad benadrukt dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. Deze onontvankelijkheidsbeslissing enerzijds en het bestreden bevel anderzijds rusten op verschillende rechtsgronden. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in het bestreden bevel gedane vaststellingen kon komen. In de mate dat verzoekster meent dat dient te worden verwezen naar de elementen die zij aanhaalde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat deze motieven volstaan en dat de gemachtigde niet bijkomend naar voormelde elementen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te verwijzen in de bestreden beslissing die op dezelfde dag werd genomen. De Raad benadrukt hier nog bij dat een annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging om verblijf onontvankelijk wordt verklaard, geen automatische schorsende werking heeft en dat deze beslissing tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Bovendien is het beroep bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 juli 2018 inmiddels verworpen bij arrest met nummer 213 734 op 11 december 2018.

Verzoekster meent dat de verwijdering van haar samen met haar dochters (en haar andere kinderen) een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster voert haar uitvoerig betoog aldus eveneens in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, vooreerst niet in dat zij dient terug te keren naar een regio in een land waar zij zich niet veilig voelt. De bestreden beslissing beveelt verzoekster immers om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Verder wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit gebeurde voor de laatste maal in het arrest van de Raad van 2 juli 2018 met nummer 206 415. Dit impliceert dat – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Ook in het kader van deze asielaanvraag werd de vrees voor besnijdenis aangevoerd. Verzoekster toont niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen, minstens toont zij niet aan dat zij in de onmogelijkheid was deze elementen voorheen voor te leggen. Zij blijft derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden herhaald. Gelet op de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad blijkt niet, minstens toont verzoekster dit niet aan, dat er zich nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduïd dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen "*bij alle handelingen betreffende kinderen*". Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening

vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Zoals hoger vastgesteld, wordt wel degelijk rekening gehouden met de aanwezigheid van de minderjarige kinderen en slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat deze motieven – opgenomen in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en die op dezelfde dag werd genomen – niet volstaan. Hoewel verzoekster voor het overige niet concretiseert met welke belangen geen rekening zou zijn gehouden, wijst de Raad er nog op dat eveneens in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing uitgebreid werd gemotiveerd over de situatie, en onder meer over het schoollopen en het netwerk van de kinderen.

Verzoekster betoogt verder dat haar dochters een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming hebben ingediend op datum van 23 augustus 2018, dat de dochters het land niet kunnen verlaten zolang er geen definitieve beslissing over is geveld en dat zijzelf het land evenmin kan verlaten aangezien zij haar dochters dient bij te staan. Verzoekster gaat echter voorbij aan artikel 1/3 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugnrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugnrijving opgeschort.”*

Verder neemt verzoekster het standpunt in dat zij en haar kinderen niet in het bezit zijn van een paspoort waarmee zij naar Nigeria zouden kunnen terugkeren en beschrijft zij uitvoerig waarom zij deze niet zou kunnen aanvragen. De Raad stelt echter vast dat verzoekster zich ook in dit onderdeel beperkt tot een algemeen en hypothetisch betoog. Zij toont immers niet *in concreto* aan dat zij heeft getracht de paspoorten te bekomen, laat staan dat deze pogingen niet tot resultaten zouden hebben geleid.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 8 van het EVRM en in de mate dat zij een schending aanvoert van voormeld artikel van het EVRM, wijst de Raad op hetgeen volgt. Dit artikel bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad benadrukt dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015,

Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde.

Tevens merkt de Raad op dat verzoekster de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen zodat de kinderen haar administratieve situatie volgen, hetgeen net in het belang is van de kinderen.

In casu dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt een motivering opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 juli 2018. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, met betrekking tot betrokkene en de kinderen, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Wat betreft de verwijzing naar het feit dat zij hier een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale contacten zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar eventuele sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

In de mate dat verzoekster verwijst naar haar privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit dit bestaat, minstens brengt zij hier geen bewijs van bij zodat zij ook

geen schending van het privéleven aantoon. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoon dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen met welke beschikbare en relevante gegevens *in concreto* geen rekening zou zijn gehouden. In de mate dat verzoekster meent dat dient te worden verwezen naar de elementen die zij aanhaalde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat deze motieven volstaan en dat de gemachtigde niet bijkomend naar voormelde elementen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te verwijzen in de bestreden beslissing die op dezelfde dag werd genomen. De Raad benadrukt hier nogmaals bij dat een annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging om verblijf onontvankelijk wordt verklaard, geen automatische schorsende werking heeft en dat deze beslissing tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Bovendien is het beroep bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 juli 2018 inmiddels verworpen bij arrest met nummer 213 734 van 11 december 2018.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van voormeld artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN